

ΕΝΑΣ ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΗΣ

Εδάφιο μνήμης: «Εις είναι ο νομοθέτης, ο δυνάμενος να σώση και να απολέση, συ τις είσαι όστις κρίνεις τον άλλον;» Ιακώβου 4/δ' 12.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Ιακ. 4/δ' 11-17, Πράξ. 17/ιζ' 11, Εβρ. 4/δ' 15,16, Λουκά 12/ιβ' 13-21, Εκκλ. 2/β' 15-19, Τίτο 2/β' 14.

Η συμπεριφορά μας προς το νόμο, είτε του Θεού είτε των ανθρώπων, επηρεάζει τη σχέση μας με τους ανθρώπους και με τον Ίδιο τον Θεό. Έχετε προσέξει ότι πολλοί διάσημοι και πλούσιοι συμπεριφέρονται σαν να είναι υπεράνω του νόμου; Ακόμη και εκείνοι που θεσπίζουν τους νόμους, τους θεσπίζουν σύμφωνα με το δικό τους όφελος. Όταν δεν σεβόμαστε το νόμο, στην ουσία δεν σεβόμαστε τους συνανθρώπους μας, γιατί ο νόμος δείχνει ποια πρέπει να είναι η συμπεριφορά μας προς τους άλλους. Παράλληλα εκείνοι που είναι αυστηροί και άκαμπτοι προς το νόμο, αντιμετωπίζουν δυσκολίες με τις διαπροσωπικές τους σχέσεις. Η άποψη μας για τον νόμο εξαρτάται από το σεβασμό που δείχνουμε στη σοφία των νομοθετών και την εντιμότητα των νόμων τους.

Αυτήν την εβδομάδα θα ξεκινήσουμε με το νόμο, αλλά θα μιλήσουμε και για την αλαζονεία και την εξάρτηση στον εαυτό μας – μία κατάσταση την οποία μπορεί να αγνοούμε, αλλά έχουμε προειδοποιηθεί ότι είναι αμαρτία και παράβαση του Θεϊκού νόμου. Για την ακρίβεια, η Ιακώβου επιστολή δείχνει μία άλλη πλευρά της αμαρτίας.

Κυριακή 23 Νοεμβρίου

ΚΡΙΣΗ Ή ΔΙΟΡΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Διαβάστε Ιακ. 4/δ' 11. Γιατί όταν κρίνουμε τους άλλους, λογίζεται ότι κρίνουμε τον νόμο;

Ο όρος «καταλαλείτε» στο εδ. 11 που μεταφράζεται ως «μιλάτε ενάντια», μπορεί να περιλαμβάνει διάφορα είδη προφορικής αμαρτίας όπως συκοφαντία, ψευδομαρτυρία, και λόγια οργής (δείτε Λευιτ. 19/ιθ' 15-18). Ενώ φαίνεται πως ο Ιάκωβος χρησιμοποιεί πιο ήπια γλώσσα σε σχέση με το τρίτο κεφάλαιο, λέει ότι οι επιπτώσεις που έρχονται όταν μιλάμε εναντίον των αδελφών μας είναι σαν να αμφισβητούμε το νόμο. Θέτοντας τον εαυτό μας στη θέση του κριτή, έχουμε την τάση να αγνοούμε τις δικές μας αδυναμίες (δείτε Ματθ. 7/ζ' 1-3) και να εστιάζουμε στα λάθη των άλλων, σαν να είμαστε υπεράνω του νόμου. Και δεν πρέπει να κρίνουμε τους άλλους, θα πρέπει παράλληλα να έχουμε πνευματική διορατικότητα. Σύμφωνα με τα παρακάτω εδάφια, πού πρέπει να έχουμε πνευματική διορατικότητα; Πράξ. 17/ιζ' 11, Α' Κορ. 6/ς' 1-5, Β' Κορ. 13/ιγ' 5, Φιλιπ. 1/α' 9, Α' Ιωάν. 4/δ' 1, Γαλ. 6/ς' 1.

Πρέπει να συγκρίνουμε εκείνα τα οποία οι άνθρωποι κηρύττουν και διδάσκουν, με τον Λόγο του Θεού. Πρέπει επίσης, όσο είναι δυνατόν, να ενθαρρύνουμε τα μέλη της εκκλησίας να τακτοποιούν τις μεταξύ τους διαφορές αποφεύγοντας τα δικαστήρια όπου οι δικαστές μπορεί να μην καθοδηγούνται από τον Λόγο του Θεού. Και το πιο σημαντικό, πρέπει να κάνουμε μία αυτοεξέταση του κατά πόσο είναι υγιής η πίστη μας, και κατά πόσο αυτά που κάνουμε, ενισχύουν την Χριστιανική μας εμπειρία.

ΣΚΕΨΗ: Είναι εύκολο να κρίνουμε τους άλλους, ιδιαίτερα όταν κάνουν πράγματα που δεν μας αρέσουν. Πώς μπορούμε να ξέρουμε εάν ξεπεράσαμε τα όρια της πνευματικής διορατικότητας και δεν είμαστε επικριτές του Θεϊκού νόμου;

Δευτέρα 24 Νοεμβρίου

Ο ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ ΕΊΝΑΙ ΚΑΙ Ο ΚΡΙΤΗΣ

Όλοι οι νόμοι της Παλαιάς Διαθήκης είναι από τον Ιησού. Τους αποκαλούμε νόμους του Μωυσή επειδή δόθηκαν μέσω εκείνου (Β' Χρον. 33/λγ' 8, Νεεμ. 10/ι' 29), ο Ιησούς όμως ήταν Εκείνος που οδήγησε τους Ισραηλίτες στην έρημο και εκφώνησε στο όρος Σινά τις Δέκα Εντολές (δείτε Α' Κορ. 10/ι' 1-4). Στην επί του Όρους Ομιλία, ο Ιησούς διευκρίνισε και εξειδίκευσε το νόμο. Αυτός είναι ο Λόγος που «έγεινε σάρξ» (Ιωάν. 1/α' 14) και μέσω του δικού Του Λόγου θα κριθούμε (Ιωάν. 12/ιβ' 48).

«Είς είναι ο νομοθέτης, ο δυνάμενος να σώση και να απολέση, συ τις είσαι όστις κρίνεις τον άλλον;» (Ιακ. 4/δ' 12). Τι μας λένε τα παρακάτω εδάφια για τον Ιησού ως τον κριτή μας; Ησ. 33/λγ' 22, 11/ια' 1-5, Εβρ. 4/δ' 15,16, Αποκ. 19/ιθ' 11-16

Μόνο κάποιος που ξέρει πολύ καλά το νόμο μπορεί να κρίνει εάν ο νόμος έχει παραβιασθεί ή όχι. Οι δικηγόροι σπουδάζουν για χρόνια προτού δώσουν τις εξετάσεις από τις οποίες κρίνονται εάν είναι έτοιμοι για την πρακτική τους. Οι γραμματείς την εποχή του Ιησού (πολλοί εκ των οποίων ήταν Φαρισαίοι) μελετούσαν μεθοδικά, εκτός από το Μωσαικό νόμο, και πληθώρα νομικών παραδόσεων. Το γεγονός ότι ο Ιησούς δεν συμφωνούσε με πολλές από αυτές τις παραδόσεις, είχε ως αποτέλεσμα να Τον φέρει σε σύγκρουση με τους ηγέτες. Επειδή όμως Εκείνος ήταν που έδωσε τους νόμους, είχε και έχει κάθε δικαίωμα να τους εξηγήσει και να εκτιμήσει εάν έχουν παραβιαστεί. Έτσι, όταν επιστρέψει θα φέρει μαζί Του το μισθό, και θα αποδώσει στον καθένα κατά τα έργα του (Αποκ. 22/κβ' 12). Επιπλέον, επειδή έγινε άνθρωπος, έζησε μία αναμάρτητη ζωή, πέθανε στη θέση μας, και αναστήθηκε νικητής επί της αμαρτίας και του θανάτου, ο Ιησούς έχει τη δυνατότητα να μας σώσει από την αμαρτία. «Ο Θεός παρέδωσε την κρίση στον Υιό γιατί αναμφισβήτητα είναι ο ενσάρκωμένος Θεός. Ο Θεός τον όρισε ως Πρίγκιπα των παθών της ανθρωπότητας, να είναι ο κριτής όλου του κόσμου. Εκείνος που ήρθε από τις ουράνιες αυλές να σώσει τον άνθρωπο από τον αιώνιο θάνατο, ... Εκείνος που οδηγήθηκε να λογοδοτήσει σε ένα ανθρώπινο δικαστήριο, και που υπέφερε αιμωπικό θάνατο στο σταυρό, Αυτός μόνος θα αποδώσει την αμοιβή ή την καταδίκη.» Ε. Χουάιτ, Maranatha, σ. 341. Ως Νομοθέτης και Σωτήρας, ο Χριστός έχει το μοναδικό δικαίωμα να είναι ο Κριτής μας.

ΣΚΕΨΗ: Είτε αμοιβή είτε καταδίκη, κάποια στιγμή θα λάβουμε το ένα από τα δύο. Ποια είναι η μοναδική μας ελπίδα για την αμοιβή;

Τρίτη 25 Νοεμβρίου

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΖΟΝΤΑΣ

Διαβάστε Ιακ. 4/δ' 13. (Συγκρίνετε με Λουκά 12/ιβ' 13-21.) Πώς μπορούμε να ισορροπήσουμε τον προγραμματισμό για το μέλλον με την ανάγκη να ζούμε την κάθε μέρα έτοιμοι για την επιστροφή του Χριστού; Πώς μπορούμε να αποφύγουμε την παγίδα να κτίσουμε «μεγαλύτερες αποθήκες»;

Ακούγεται λογικό το να προγραμματίζουμε το χρόνο μας. Οι επιχειρήσεις έχουν συνήθως βραχυπρόθεσμα, μεσοπρόθεσμα, και μακροπρόθεσμα προγράμματα. Τόσο εκείνοι που μένουν μόνοι, όσο και εκείνοι με οικογένειες, πρέπει να αποταμιεύουν για το μέλλον και να έχουν απόθεμα για αναπάντεχα έξοδα. Από την άλλη, πιστεύουμε ότι ο Ιησούς έρχεται σύντομα και ότι μία μέρα όλα τα περιουσιακά μας στοιχεία θα καούν (δείτε Β' Πέτρ. 3/γ' 10-12). Ωστόσο, αυτές οι δύο προσεγγίσεις της ζωής δεν έρχονται απαραίτητα σε αντιπαράθεση. Κάποιος είπε, «Προγραμματίσει έχοντας κατά νου ότι η επιστροφή του Χριστού θα γίνει σε χρόνια, αλλά ζήσε σαν να έρχεται ο Χριστός αύριο.» Αυτό είναι καλό αν και τα μακροπρόθεσμα σχέδια συνήθως δυσκολεύουν την προσπάθεια να ζεις την κάθε μέρα ξεχωριστά. Πολλοί από τους ακροατές του Ιησού (και αναμφίβολα πολλοί Χριστιανοί σήμερα) πιστεύουν ότι ο πλούσιος της παραβολής που αποφάσισε να κτίσει μεγαλύτερες αποθήκες, ήταν εύπορος επειδή ο Θεός τον ευλόγησε. Ο Ιησούς όμως μας αποκαλύπτει τις σκέψεις αυτού του άνδρα: «Ψυχή, έχεις πολλά αγαθά εναποταμιευμένα δι' έτη πολλά. Αναπαύου, φάγε, πίνε, ευφραίνου» (Λουκά 12/ιβ' 19). Με λίγα λόγια, ο σκοπός του ήταν να χρησιμοποιήσει την περιουσία του με εγωιστικό τρόπο.

Και το πιο σημαντικό, αντί να είμαστε τόσο βέβαιοι για τα σχέδια μας, να λέμε: «Εάν ο Κύριος θελήσει, και ζήσωμεν, θέλομεν κάμει τούτο ή εκείνο» (Ιακ. 4/δ' 15). Δηλαδή, σε κάθε μας μελλοντικό σχέδιο να προσθέτουμε τη φράση, «εάν ο Θεός θέλει». Έτσι, αφήνουμε τα σχέδιά μας στον Θεό. Να προσευχόμαστε: «Θεέ μου, θέλω να μάθω το θέλημά Σου. Εάν τα σχέδια αυτά δεν σε ικανοποιούν, σε παρακαλώ δείξε μου το.» Τότε, εάν τα σχέδια μας δεν είναι καλά, ο Θεός θα μας το δείξει, αρκεί να είμαστε πρόθυμοι να τα διορθώσουμε, ακόμη και να τα αλλάξουμε εντελώς.

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε ξανά Ιακ. 4/δ' 13. Με μια πρώτη ματιά δεν φαίνεται κάποιο λάθος σ' αυτό, προφανώς όμως υπάρχει πρόβλημα – όχι στο τι θέλουν να κάνουν, αλλά στη στάση τους σχετικά μ' αυτό. Πώς μπορούμε να προφυλαχθούμε από το να πέσουμε σ' αυτό το λάθος, έστω και υποσυνείδητα;

Τετάρτη 26 Νοεμβρίου

ΑΤΜΟΣ

Διαβάστε Ιακ. 4/δ' 14. Ποιο σημαντικό σημείο τονίζεται;

Η ζωή είναι αβέβαιη. Η κάθε μας ανάσα είναι ένα δώρο. Στην Ιακ. 4/δ' 14 συναντάμε τη λέξη «ατμός», μία σχετικά σπάνια λέξη. Όπως η Εβραϊκή λέξη hebel («ανάσα, ατμός»), που τη συναντάμε 38 φορές στον Εκκλησιαστή και συχνά μεταφράζεται ως «ματαιότητα», δίνει έμφαση στην πρόσκαιρη φύση της ζωής. Και ποιος δεν έχει συναισθανθεί το πόσο γρήγορα κυλάει η ζωή; Σε προχωρημένη ηλικία, ο γνωστός ευαγγελιστής Billy Graham είπε, «Δεν μπορούσα ποτέ να φανταστώ το πόσο γρήγορα κυλάει η ζωή.»

Πάντοτε υπάρχει η πιθανότητα του θανάτου, καθώς και μόνο ένας κτύπος της καρδιάς μας, μας χωρίζει από αυτόν. Ο καθένας μπορεί, για οποιονδήποτε λόγο, ανά πάσα στιγμή να πεθάνει. Πολύ σωστά λοιπόν ο Ιάκωβος λέει, «δεν εξεύρετε το μέλλον της αύριον» (4/δ' 14), συμπεριλαμβάνοντας και τον θάνατο.

«Δεν θα αναφερθώ ιδιαίτερα στη βραχύτητα και στην αβεβαιότητα της ζωής. Αλλά υπάρχει ένας τρομερός κίνδυνος που ελάχιστα τον σκέπτονται οι άνθρωποι. Και αυτός είναι η αναβολή της υπακοής στην παρακλητική φωνή του Αγίου Πνεύματος, η προτίμηση μίας ζωής μέσα στην αμαρτία.»
Ε. Χουάιτ, Β.Χ. σ.32.

Επιπλέον, η ζωή εκτός από σύντομη, μπορεί να μην είναι και ικανοποιητική.

Διαβάστε Εκκλ. 2/β' 15-19, 4/δ' 4, 5/ε' 10, 9/θ' 11,12. Πώς το μήνυμα του Σολομώντα ενισχύει το μήνυμα του Ιακώβου;

Υπάρχει τόση αδικία στη ζωή, τόση που δεν μπορούμε να αντιληφθούμε. Γι' αυτό και όλοι ανυπομονούμε την υπόσχεση της αιώνιας ζωής που ο Ιησούς μας έδωσε. Χωρίς αυτήν είμαστε ατμός που κάποια μέρα θα εξαφανιστεί και θα ξεχαστεί για πάντα.

ΣΚΕΨΗ: Πόσο δεμένοι είμαστε μ' αυτόν τον κόσμο; Πώς μπορούμε να θυμόμαστε το πόσο πρόσκαιρα είναι όλα αυτά;

Πέμπτη 27 Νοεμβρίου

ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΚΑΛΟ

Διαβάστε Ιακ. 4/δ' 15-17 στα πλαίσια των προηγούμενων εδαφίων. Ποιο σημαντικό σημείο τονίζεται εδώ;

Ο Ιάκωβος αναφέρεται στην καύχηση της «αλαζονείας» λέγοντας ότι αυτή η «καύχησης είναι κακή», δείχνοντας πόσο σημαντική είναι η σωστή συμπεριφορά για έναν Χριστιανό. Διαβάστε το εδ. 17. Η Αγία Γραφή έχει ένα διπλό ορισμό για την αμαρτία: (1) κάνει το κακό, (2) δεν κάνει το καλό. Ο πρώτος ορισμός δίνεται από τον Ιωάννη: «διότι η αμαρτία είναι η ανομία» (Α' Ιωάν. 3/γ' 4). Ο όρος ανομία παραπέμπει σε συγκεκριμένες παραβάσεις του νόμου, και όχι τόσο στις συνηθισμένες παραβάσεις (δείτε τη χρήση στη Ρωμ. 4/δ' 7, Τίτο 2/β' 14, Εβρ. 10/ι' 17). Ο δεύτερος ορισμός δίνεται στην Ιακ. 4/δ' 17: «Εις τον όστις λοιπόν εξεύρει να κάμνη το καλόν, και δεν κάμνει, εις αυτόν είναι αμαρτία.» Δεν αρκεί μόνο το να αντιστεκόμαστε στο κακό. Καλούμαστε να είμαστε «τέκνα φωτός» (Εφεσ. 5/ε' 8) και να «λάμψη το φως (μας) έμπροσθεν των ανθρώπων, διά να ίδωσι τα καλά (μας) έργα, και δοξάσωσι τον Πατέρα (μας) τον εν τοις ουρανοίς» (Ματθ. 5/ε' 16). Φυσικά εύκολα μπορεί να αποθαρρυνθεί κάποιος. Ποιος μπορεί να κάνει καθημερινά τόσες καλές πράξεις; Όμως δεν είναι αυτό το θέμα. Ακόμη και ο Ιησούς δεν εργαζόταν ασταμάτητα. Υπήρχαν στιγμές όπου αποσυρόταν για να προσευχηθεί ή να ξεκουραστεί (Λουκά 5/ε' 16, Μάρκο 6/ς' 31). Το πιο σημαντικό είναι ότι επιδίωκε να κάνει το θέλημα του Θεού σε κάθε Του δραστηριότητα (Ιωάν. 5/ε' 30). Ο Ιησούς, το να κάνει το θέλημα του Θεού το παρομοίασε με το φαγητό: «Το εμόν φαγητόν είναι να πράττω το θέλημα του πέμψαντός με, και να τελειώσω το έργον αυτού» (Ιωάν. 4/δ' 34). Όπως υπάρχουν όρια στο πόσο μπορούμε να φάμε, έτσι υπάρχουν όρια και στο πόσα μπορούμε να κάνουμε. Γι' αυτό και ο Ιησούς λέει ότι κάποιιοι σπέρνουν και άλλοι θερίζουν, ωστόσο και οι δύο θα χαρούν (εδ. 36-38). Όσο εργαζόμαστε για τον Κύριο, θα θέλουμε να κάνουμε περισσότερα και θα προσευχόμαστε να έχουμε τη θέληση να μας χρησιμοποιήσει με κάθε δυνατό τρόπο.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μας βοηθάει η προσευχή να απαρνηθούμε τον εαυτό μας και να διατηρήσουμε μία συμπεριφορά υποταγής στο θέλημα του Θεού; Όποια κι αν είναι τα σχέδια σας, πώς μπορείτε να τα αφήνετε στον Κύριο;

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

Διαβάστε Ε. Χουάιτ, Λ.Ζ. σ. 265-269.

«Μην αφήσετε κανέναν να υπερηφανεύεται εις βάρος της αλήθειας λέγοντας ότι αυτό το πνεύμα (της διάκρισης των κακών κινήτρων που έχουν άλλοι) είναι απαραίτητη συνέχεια για την αντιμετώπιση των λαθών και την υπεράσπιση της αλήθειας. Αυτή η άποψη έχει πολλούς υποστηρικτές αλλά είναι απατηλή και επικίνδυνη. Δεν έρχεται από τον ουρανό και είναι καρπός της μη αναγεννημένης καρδιάς. Προέρχεται από τον ίδιο το Σατανά. Μην αφήσετε τους κατηγορούς των άλλων να θεωρήσουν ότι έχουν διορατικότητα, γιατί έτσι είναι σαν να ντύνουν τα χαρακτηριστικά του Σατανά με το ένδυμα της δικαιοσύνης.» Ε. Χουάιτ, Comments, The SDA Bible Commentary, том 7, σ. 936, 937.

«Εκείνος που ο ίδιος είναι ένοχος υποπτεύεται πρώτος το κακό. Με το να κατακρίνει τον άλλον, προσπαθεί να καλύψει ή να δικαιολογήσει το κακό που φωλιάζει στη δική του καρδιά. Ο άνθρωπος γνώρισε το κακό μέσω της αμαρτίας. Μόλις αμάρτησαν οι πρωτόπλαστοι, αυτοστιγμή άρχισαν να κατηγορούν ο ένας τον άλλον. Και την ίδια τακτική αναπόφευκτα ακολουθεί η ανθρώπινη φύση όταν δεν πηδαλιοχέεται από τη χάρη του Χριστού.» Ε. Χουάιτ, Ε.Ο.Ο. σ. 143.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Δείτε ξανά την παραπάνω περικοπή από το Ε.Ο.Ο. Πώς μπορούμε να προστατευθούμε από το να κρίνουμε και να κατηγορούμε τους άλλους, προκειμένου να αισθανθούμε καλύτερα για τα δικά μας λάθη;
2. Μείνετε στο γεγονός του πόσο γρήγορα κυλάει η ζωή. Είτε γρήγορα, είτε αργά, ο χρόνος κυλάει και χάνεται για πάντα. Πώς αυτό το γεγονός θα πρέπει να καθορίσει τις προτεραιότητές μας και να μας ωθήσει στη σωστή διαχείριση του χρόνου μας;
3. Πώς μπορούμε να διαχειριστούμε τις αμαρτίες των άλλων χωρίς να τους κρίνουμε;

Παρουσιάζει η έκδοση για
iBooks της **Σχολής**
Σαββάτου

Επίσης και σε PDF εντελώς δωρεάν!

www.believechannel.org

